

Kérelem

a tagdíjak és előfizetési díjak beküldésére.

Tisztelettel felkérjük az Országos Erdészeti Egyesület t. alapító- és rendes tagjait, valamint az Erdészeti Lapok t. előfizetőit is, hogy az egyesületi és a lappal kapcsolatos kiadások fedezhetése céljából az 1935. évre esedékes tag-, illetőleg előfizetési díjakat, valamint a hátralékos tagdíjakat a jelen számhoz csatolt postatakarékpénztári csekklap felhasználásával (23.602) mielőbb beküldeni szíveskedjenek.

Tagjaink a lapot tagilletményként kapják, a lapért külön előfizetési díjat nem fizetnek. ..

Az Erdészeti Lapok előfizetési díja a nemtagoknak egész évre 24 pengő, erdészeti altiszteknek 12 pengő.

Budapest, 1934. évi december hó.

Titkári hivatal.

Krónika

1. Az új törvény.

Mikor e sorokat írjuk, a képviselőház már befejezte az új erdőtörvényjavaslat vitáját s talán mire e sorok napvilágot látnak a felsőház is letárgyalja azt.

Őszintén megvallva, érthetőnek találtuk azt, hogy dacára a javaslat rendkívüli gazdasági fontosságának, a tárgyalások aránylag csekély érdeklődés mellett folytak, mert hiszen az erdőgazdasági kérdésekhez való hozzáértés nem nagyon általános.

Ezzel szemben igaz örömmel állapíthatjuk meg azt, hogy a vita majdnem teljesen politikamentes, tárgyilagos volt és hogy tisztázta a kisebb függő kérdések mellett a legkényesebb kérdések egyikét: a turista-ügyet is.

Aki figyelemmel olvassa különösen az erdőbirtokos vagy az erdőgazdasággal közelebbi összeköttetésben álló képviselőurak felszólalásait, igaz megnyugvással állapíthatja meg, mennyire az érdekeltek óhajításának felel meg a régóta függőben lévő kérdéseknek a törvény keretében való szabályozása.

Azok a kijelentések, amik az erdő közérdekű jelentőségéről, különösen báró Inkey Pál és gróf Eszterházy Móric képviselő urak ajkairól elhangzottak, megérdemlik azt, hogy a mindenkori erdőgazdaság megőrizze azokat, mint nyilvános tanubizonyságait annak, mennyire hivatása magaslatán áll a sokszor hibáztatott és sokszor vádolt magyar edőbirtokos-osztály és mennyire átérzi azokat a sok tekintetben a sajátjával is egyező fontos közérdekeket, amelyek a rendszeres erdőgazdálkodás nyugodt menetének biztosításához s a csonkaország erdeink fenntartásához, jókarba helyezéséhez és szaporításához fűződnek.

De a legteljesebb elismeréssel kell megemlékeznünk a másik félről, a törvény tervezője és benyújtójáról: dr. Kállay Miklós földművelésügyi m. kir. miniszterről.

Évtizedek óta hangzottak el a panaszok az adminisztráció és az érdekeltségek részéről, évről-évre ismétlődött meg az érdekképviseltek kérése emlékiratokban, parlamenti és felsőházi felszólalásokban, amelyekben kérte, követelte, sürgette az új törvény előterjesztését és életbeléptetését.

Miniszterek, főosztályfőnökök jöttek és mentek s a kérelem kérelem maradt mindaddig, amíg a mai földművelésügyi miniszter úr egy erélyes kézmozdulattal helyes mederbe nem terelte a törvény sorsát és megfeszített munkában eltelt, néhány hónapos előkészítés után a megvalósulás elé juttatta azt a tervezetet, amely ő előtte évekig hányódott a minisztérium polcain.

Eltékintve ettől, még egy szempont van, amelyikből nézve a miniszter úr teljes joggal tarthat számot az érdekeltek és elsősorban az Egyesület elismerésére és hálás köszönetére.

Ez pedig az a bölcs belátás és jóindulatú megértés, amelylyel az érdekeltek minden elfogadható kívánságát méltányolta és elfogadta.

Nem állíthatjuk azt, hogy az Egyesület kérései teljes 100%-ig teljesültek, de ahol nem lettek is 100%-ig honorálva, a törvény elfogadott szövege módot nyújt arra, hogy a végrehajtás során a közérdek mellett a magángazdaság jogos kívánságai is teljesüljenek.

Minden reményünk és bizalmunk megvan ahhoz, hogy a

törvénytervezet ilyen formában kerül a felsőház elé és ott is így megy keresztül.

Azt a biztos alapot látjuk az új törvényben, amelyiken a magyar erdőgazdaság egy újabb félszázadon át nyugodtan építhet.

Azok a részek, ahol a gazdasági élethez való alkalmazkodásra van szükség, elég tág keretet nyújtanak arra, hogy a végrehajtás ezeken belül simulhasson a mindennapi élet igényeihez és követelményeihez.

Bizton reméljük ezért, hogyha a végrehajtókat ugyanaz a lelkesedés és megértés fogja áthatni, ami áthatotta azokat, akik a törvény tervezésében, átdolgozásában és tető alá hozásában résztvettek, akkor a törvény olyan mértékű megnyugvást és egyetértést vált ki az érdekeltek és a törvény végrehajtói között, amilyenre még nemcsak nálunk, de a környező államokban is alig volt példa.

Adja Isten, hogy úgy legyen!

Mi a magunk részéről csak kedves kötelességet teljesítünk akkor, amikor minden alkalommal meghajtjuk az Egyesület zászlóját azok előtt, akiknek ebben az igazán alkotó, komoly munkában részük volt, van és lesz.

2. A műfaértékesítés megszervezése.

Nem először kerül ez a kérdés szóba itt és nem egyszer képezte már az igazgató válaszmányban is megbeszélés tárgyát.

Az Egyesület vezetősége igen sokszor mutatott rá arra, milyen nehéz a helyzetünk akkor, amikor állást kell foglalnunk egyes műfaválasztékoknak külföldről való behozatala ellen, de nem tudjuk megjelölni azt a belföldi forrást, ahonnan a behozatalt kérő legtöbbszörre ipari vállalatok szükségleteiket be tudnák szerezni.

A legutolsó igazgató-válaszmányi ülésen Onczay László válaszmányi tagunk tett ebben az ügyben indítványt, amit szó szerinti szövegében ideiktatunk:

„A magyar erdőbirtokosság érdeke a fagyártmányok értékesítése szempontjából nincsen megfelelően megvédve szervezetlensége következtében.

Minduntalan megtörténik, hogy fafeldolgozó iparok s a szakmabeli kereskedők olyan fagyártmányokra kérnek behozatali engedélyt, amelyből jelentékeny tételeket termelnek a belföldön s amelyeknek jó része eladatlanul áll, hogy csak a bányafát, friezt, szőlőkarót említsem.

Ennek az az oka, hogy az erdőbirtokosság nem létesített a maga számára egy olyan centrális szervet, amely az eladó készleteit nyilvántartaná s publikálná, a kereskedők s a feldolgozó ipar pedig nem tudja, hogy hol és kinél található meg gyorsan a szükségletének megfelelő minőségű és mennyiségű árut.

Tisztelettel javaslom, hogy az Országos Erdészeti Egyesület, illetve annak ügyvezetősége vállalja az erdőbirtokosság eladó fagyártmányainak nyilvántartását s azok megfelelő publikálását.

Ezáltal nemcsak hogy egy újabb érdekszálal fűzi magához az erdőbirtokosságot, hanem a fafogyasztó ipar részéről az „Erdészeti Lapok“ számára újab előfizetőket szerez.“

Nagyon örvendünk neki, hogy az Egyesület vezetősége által már több ízben szóvá tett javaslat most egy olyan uradalom képviselője részéről vetődik fel, amelyik nemcsak nyers műfának, de a legkülönbözőbb félgyártmányoknak az előállításával és forgalombahozásával is foglalkozik.

Jó egynehány esztendeje annak, amikor az Egyesület vezetősége utalt azokra a nehézségekre, amiket termelési statisztikánk hiánya idéz elő s már akkor felvetette a javaslatot, hogy az Egyesület vállalja a nyilvántartást, aminek természetes következménye volna az is, hogy a különböző anyagok iránt érdeklődőknek meg tudja jelölni azokat a belföldi forrásokat, ahonnan szükségleteiket fedezhetik.

Ma sem értjük, hogy milyen okból, de igen éles ellenzéssel találkozott a javaslat, azzal az indokolással, hogy az Egyesület „közvetítéssel“ nem foglalkozhatik.

Nézzük már most, vajjon tényleg közvetítés-e ez és vajjon összeférhetetlen-e egy érdekképviselő fogalmával és hivatásával.

Véleményünk szerint bármely termelő ágazat érdekképviselője akkor áll hivatása magaslatán, ha megszervezni, létrehozni iparkodik minden olyan szervet vagy intézményt, amelyik az általa képviselt gazdasági ágazat fejlődését, nyugodt

munkáját, boldogulását megkönnyíti vagy lehetővé teszi és vállal minden olyan munkát, amiknek a központosított elvégzésére az említett cél elérése érdekében szükség van.

Az Országos Erdészeti Egyesület az utolsó években igenis behatóan foglalkozott minden olyan a bel- vagy külkereskedelelemnél felmerülő kérdéssel, amely a magyar erdőgazdaság termelési és értékesítési lehetőségeit s ezzel kapcsolatban az erdőgazdaság jövedelmezőségét bármilyen irányban befolyásolja.

Az értékesítésnek különösen a helyhez kötött erdőgazdaságnál és különösen a magyar erdők egyenetlen eloszlása mellett egyik legnagyobb nehézsége az, hogy igen sok termelőnk nincs tájékozva arról, mit keresnek a piacon és még több fogyasztóknak homályos sejtelme sincs arról, hogy be tudná-e szüségletét belföldön szerezni és ha igen, kinél.

Véleményünk szerint az érdekképviselőnek nemcsak az a kötelessége, hogy olyan termékek behozatala ellen állást foglaljon, amiket belföldön is elő lehet állítani, de az is, hogy meg tudja jelölni azokat a forrásokat, amelyekből az arra szoruló belföldi fogyasztó a maga szükségleteit *tényleg* fedezni is tudja.

Hogy példát említsünk, nem elég, ha az érdekképviselő a belföldi termelésre való hivatkozással megakadályozza a külföldi bükkörnk, tölgy fűrészárú vagy parkettfríz behozatalát, feltétlenül szükség van arra is, hogy ezt az ellenzést olyan statisztikával tudja alátámasztani, amelyből kitűnik, hogy a kereset árucikkből az országban tényleg van készlet, hol van és legalább hozzávetőleges pontossággal, mennyi.

Nem tudjuk, feltűnt-e egyes termelő vállalkozásunknak és uradalmunknak az, hogy az utóbi években fogyasztó iparágak aránylag gyakrabban fordultak hozzájuk, érdeklődve bizonyos fanemű és választéku nyersanyag vagy félgyártmány után.

Ezek az érdeklődések a földművelésügyi minisztériumnak eddig arra az eléggé nem helyeselhető álláspontjára vezethetők vissza, hogy ilyen választékok behozatalát csak abban az esetben engedélyezte, illetőleg ahhoz csak abban az esetben járult hozzá, ha a kérvényező az érdekképviselő által megjelölt termelők leveleivel igazolta azt, hogy a kérdéses választékot tőlük beszerezni nem tudja.

A mai rendszer mellett az érdekképviselő úgyszólván egye-

dül a vezető tisztviselő általános tájékozottságára van ebből a szempontból utalva.

Emellett pedig igen könnyen megtörténhetik, amithogy kétségkívül így is történik, hogy ezeknél a kikötéseknél figyelmen kívül marad sok olyan termelő, aki pedig az illető választékot vagy már termeli is, vagy pedig az értékesítés biztosítása esetén termelni tudná.

Véleményünk szerint az érdekképviselőre itt nemcsak az hivatás vár, hogy a termelt készleteket, vagyis a kínálatot tartsa nyilván, hanem az is, hogy a keresletről a termelőket megfelelően tájékoztassa.

Józan megfontolás mellett el kell tűnniök azoknak az aggodalmaknak, mintha az érdekképviselők által vezetett nyilván tartás egyértelmű volna üzleti titkok elárulásával.

Véleményünk szerint itt nincs árkérdésről szó, de nincs szó arról sem, hogy az érdekképviselő a termelő és fogyasztó között az ügyletet ügynöki munkával létrehozza, hanem csupán arról, hogy egyrészt tájékoztatni tudja a fogyasztót afelől, honnan tudná esetleges szükségleteit a belföldön beszerezni, másfelől a termelőknek is nyújtson bizonyos tájékoztatást arról, kik és milyen nyersanyagot vagy félgyártmányt keresnek továbbfeldolgozási vagy egyéb célokra.

Lehetőleg pontos havi nyilván tartás felelne meg a célnak legjobban, mi azonban természetsszerűleg számottevő munkát és költséget is jelent.

Már pedig az Egyesület mai személyzete ezt az aránylag nagy munkát nem igen bírja, a költségeket pedig egyáltalán nem bírja az Egyesület.

Számolnunk kell tehát azzal, hogy ez bizonyos áldozatkészséget kíván az érdekeltektől

A mi véleményünk azonban az, hogy ezt a feltétlenül szükséges áldozatkészséget maga az eredmény igen sokszorosán meg fogja haladni.

Egyébként az igazgató választmány Onczay tagtárs javaslatának elintézésésképpen megbízta a vezetőséget azzal, hogy a kérdéses szolgálat megszervezésére vonatkozólag tervezetet dolgozzon ki s ezt terjessze az igazgató választmány elé.

3. Az Egyesület helyzete.

Minden kerülgetés nélkül eláruljuk, hogy az Egyesület anyagi helyzetét kívánjuk ehelyütt szóvá tenni.

Legelőnek két számadatot iktatunk ide.

A múlt év végével 38.533 pengő 55 fillérrel nyilvántartott tagdíjhátralék ezideig 50.625 pengő 55 fillérrel szaporodott fel.

Tagtársaink mindegyike igen jól tudja, hogy az Egyesület békebeli, közel másfélmillió aranykoronát kitevő alapítványait és alaptőkét, a titkári nyugdíjalapot az utolsó fillérig elveszítette, hogy a 2000-et meghaladó fizető taglétszám ma már annyira összezsugorodott, hogy a 900-at is alig éri el.

Ezzel szemben, ha egyéb nem is, maga a lap, az ahhoz csatolt mellékletek, az a rengeteg nyomtatvány, amit az Egyesület a törvényelőkészítéssel stb. kapcsolatosan a tagoknak szétküld, már magukban bőséges bizonyítékai annak, milyen kiadások terhelik az Egyesületet.

A már régóta adóköteles székház jövedelmei nem sokkal haladják meg az Egyesület nyugdíjterheit s ha nem akarjuk, hogy ez az értékes vagyontárgy tönkremenjen, az eddig teljesített helyreállítási munkákon kívül még tízezrekre menő helyreállítási költséget kellene befektetnünk.

Isten segítsége és a kormányzat jóindulatú támogatása, amely az akciók révén végzett munkáért és kockázatért némi jövedelemhez juttatta az Egyesületet, tette csak lehetővé azt, hogy az Egyesület anyagi helyzetét ezideig is meg tudtuk menteni a végleges összeomlástól.

Ez a mérhetetlen nagyszögű tagdíjhátralék azonban igen szomorú képét festi a jövődőnek.

Úgy véljük, ma már birtokos és erdőtisztikar egyaránt érzi, mennyire szükség van a mai kíméletlen gazdasági harcban a tevékeny, munkára kész, sőt ha kell: harcoss érdeképiseletre.

Sőt úgy véljük, nyugodtan állíthatjuk azt is, hogy az Egyesület már eddig is tanujelét adta annak, mennyire akarja és tudja az érdeképiselet sokszor nehéz szerepét a küzdelem, a szervezés, a felvilágosítás, a tájékoztatás terén egyaránt ellátni.

Vajjon érdeke-e a magyar erdőgazdaságnak és erdőtisztikarnak, hogy újból visszaessék a szervezetlenségbe, a képiselet

hiányába és érdekei újból minden számottevő védelem nélkül maradjanak?

Azt hisszük, erre a kérdésre csak nemmel lehet válaszolni.

Nyíltan meg kell mondanunk, hogy az Egyesület a birto-
kososztály részéről sem élvezti azt a mértékű támogatást, amire
feltétlenül szükség volna.

Az igazgató választmány legutolsó ülésén foglalkozott ezekkel a kérdésekkel és az elnökséget bízta meg, hogy a megfelelő intézkedésekre nézve tegyen minél előbb javaslatot.

Addig is, amíg ez a javaslat a választmány elé kerül, ezúton kérjük t. Tagjainkat arra, hogy hátralékos kötelezettségeiknek szíveskedjenek eleget tenni.

Úgy véljük, az Egyesület az utolsó esztendőben megfelelt azoknak a követelményeknek, amiket vele szemben támasztani lehet, tehát csak jogosultnak lehet minősíteni azt, ha tagjaitól is az ellenszolgáltatás teljesítését kéri.

4. Örömdetes hír.

A földművelésügyi miniszter úrnak az erdőtörvényjavaslat általános vitája során elhangzott felszólalása tartalmazza ezt az örömhírt.

Kijelentette a miniszter úr, hogy az Alföld-fásítási tervzetbe felvett közel 200.000 kat. hold területnek 12 év alatt leendő beerdősítésére a költségfedezetet elő tudja teremteni és már a jövő évi költségvetés tárgyalása során megfelelő javaslattal fog a törvényhozás elé járulni.

Ismét egy olyan ténye a földművelésügyi miniszter úrnak, amit csak a legnagyobb elismeréssel és hálával tudunk regisztrálni s örömmel állapítjuk meg azt, hogy az erdőgazdaság közgazdaságilag is mérhetetlenül fontos kérdései iránt a miniszter úrnál nemcsak az a megértés van meg, amit igen hosszú időn át elődeinél sem nélkülöztünk, de megvan a kemény akarat és tettekézség, aminek a hiányát eddig olyan sajnálatosan éreztük.

Nem egyszer mutattunk rá e lap hasábjain, de emlékiratokban, felterjesztésekben, rőpiratokban, előadásokban, közgyűlési és választmányi határozatokban is arra, mennyire pénz-kérdés az egész fásítás kérdése, mennyire nem szabad még a mai nehéz gazdasági viszonyok között sem takarékoskodni ezen

a téren és micsoda bűn a nemzet jövője ellen ezeknek a kérdéseknek az elhanyagolása és háttérbe szorítása.

A miniszter úrnak ez a kijelentése feljogosít bennünket a reménységre, hogy arra az örökké tartó emlékoszlopra, amit a miniszter úr magának a nemzet történetében az erdőtörvénytervezet benyújtásával alkotott, felteszi a méltó koronát is azzal, hogy a törvényben foglalt nemes intencióknak idejében és megfelelő módon való végrehajtásáról is gondoskodik.

Végtelen örömünkre szolgál, hogy lapunk mai számában immár másodízben van alkalmunk arra, hogy a hálás köszönet és elismerés zászlóját meghajtsuk a miniszter úr előtt s engedje meg egyúttal azt is, hogy amint az előkészítő munkából iparkodtunk a részünket megfelelően kivenni, tisztelettel és ragaszkodással ajánljuk fel a végrehajtás még komolyabb és nehezebb munkájához is az Egyesületnek szakszeretettől, önzetlenségtől és becsületes magyar érzéstől áthatott segítő munkáját.

5. Az első háromnegyed év fabehozatali mérlege.

A Statisztikai Havi Közlemények legutolsó számából ideiktatjuk az 1934. év első kilenc hónapjának fabehozatali mérlegét.

Fabehozatalunk mennyisége az 1933. és 1934. év első 9 hónapjában, 10.000 kg-os kocsirakományokban:

	1933	1934	Az 1933 évvel szemben	
	I—IX.	I—IX.	több	kevesebb
Tűzifa	8.773	15.426	6.653	—
Faszén	2.348	2.360	12	—
Bányafa	4.929	4.940	11	—
Gömbölyű fenyőfa ..	5.928	13.246	7.318	—
Gömbölyű lombfa ..	982	1.012	30	—
Hegyezett karó	64	38	—	26
Bárdolt fenyőfa	3.083	5.501	2.418	—
Vasúti talpfa	51	94	43	—
Kádárfa	16	39	23	—
Bognárfa	24	20	—	4
Fűrészelt fenyőfa ..	14.783	21.428	6.645	—
Fűrészelt lombfa ..	224	823	599	—
Összesen:	41.205	64.927	23.752	30

Fabehozatalunk értéke az 1933. és 1934. év első 9 hónapjában.
Érték 1000 pengőben:

	1933	1934	Az 1933 évvel szemben	
	I—IX.	I—IX.	több	kevesebb
Tűzifa	1.551	2.709	1.158	—
Faszén	1.483	1.440	—	43
Bányafa	1.479	1.384	—	95
Gömbölyű fenyőfa ..	2.028	4.824	2.796	—
Gömbölyű lombfa ..	381	400	19	—
Hegyezett karó	31	21	—	10
Bárdolt fenyőfa	1.598	2.872	1.274	—
Vasúti talpfa	26	33	7	—
Kádárfa	29	45	16	—
Bognárfa	18	13	—	5
Fűrészelt fenyőfa	10.951	16.561	5.610	—
Fűrészelt lombfa	182	642	460	—
Összesen:	19.757	30.944	11.340	153

A valamennyire mégis javuló gazdasági helyzet képét mutatja az, hogy a behozatal úgy mennyiségben, mint értékben több mint 50%-kal emelkedett.

Megnyugvásunkra szolgál emellett az is, hogy éveken át folytatott harcaink eredményeképpen ennek a nagyértékű behozatalnak a kivitel terén túlnyomóan a testvér mezőgazdasági ágazat látta hasznát.

Ami már most a részleteket illeti, a legelső feltűnő tétel a tűzifabehozatalnak 6000 vasúti kocsirakományt meghaladó mennyiséggel való emelkedése.

Ebből mintegy 2000 vasúti kocsirakomány esik a határmenti forgalomra, amit részben kettős birtokosok, részben pedig határszéli lakosság bonyolítottak le.

Az ennek levonásával megmaradó, összesen 13.000 vagónos behozatalból több mint 3000 vasúti kocsirakomány esik a Csehszlovákiával kötött sertésrekompensációs ügyletre, 4000 kocsirakományt meghaladó mennyiség pedig súlyos hátralékos terhe volt a régebbi román megállapodás alapján a magyar termelők-

nek előlegképpen a tiszántúli részekre adott szállítási engedélyeknek.

Az a meggyőződésünk, hogy az utolsó 3 hónap szállítása a múlt év szállításai mögött számottevő mértékben vissza fog maradni.

Az új kereskedelmi szerződések alapján lekötött mennyiségekből ezideig csekély százalék jutott be s a behozatali lehetőségek nem mutatnak javuló tendenciát.

Aggodalmunk ennek dacára nincsen.

A szokatlanul enyhe október és november következménye az volt, hogy a szállítások mértéke novemberben az októberéhez képest mintegy 50%-kal csökkent.

Teljesen elhallgattak a panaszok, hogy nincs szállítási igazolvány és ha a bejelentett készletek tényleg meg voltak, még kemény tél esetén sem félünk attól, hogy az ellátásban fennakadás, vagy nehézség állana elő.

Nem áll ugyan ebből a szempontból még teljesen pontos adat rendelkezésünkre, de az eddigeből is megállapíthatjuk azt, hogy az 1934. év folyamán vasúton és hajón eddig forgalomba hozott tűzifamennyiség már jóval meghaladja a 100.000 vasúti kocsirakományt és így a múlt évi forgalommal szemben való visszamaradás nem fogja meghaladni azt a mértéket, amit a korai tavaszodás és a szokatlanul enyhe őszi időjárás okozott.

Mint külön örvendetes jelenséget szegezzük le azt, hogy a fűrészelt fenyőfa-behozatal mintegy 45%-os emelkedésével szemben a gömbölyű fenyőfa-behozatal 120%-os emelkedést tüntet fel.

Néhány esztendővel ezelőtt, amikor a magyar fűrészipar már a teljes elsorvadás küszöbén állott, boldogemlékezetű elnökünk: gróf Hadik János emelte fel elsőnek szavát a törvényhozás felsőházában az ellen a méltatlan elbánás ellen, amiben a hazai fűrészipar részesült.

Nem a gyáripar s nem a fakereskedelem és vállalkozás-szerű fatermelés képviselője, de Egyesületünk volt az, amelyik emlékiratokban, rőpiratokban, felolvasásokban mutatott rá arra, mit jelent a magyar munkáskezek foglalkoztatása szempontjából a magyar fűrészipar és mit jelent a kereskedelmi mérleg javítása szempontjából is az, ha a nyersanyagot hozva

be, az egész munkabért és termelési hulladékot a magyar gazdaság részére mentjük meg.

A közel 150.000 m³-es többlet ebben a kilenc hónapban eddig 2¹/₄—2¹/₂ millió pengős nyereséget jelent munkabérben és az alárendelt választékok értékében. Semmi akadályát nem látjuk annak, hogy ez a nyereség még sokszorozódjék, ha ezt a kérdést a kormányzat továbbra is megfelelő jóindulattal kezeli.

Maguk az érdekelt fűrészek csak mintegy 2 év óta ébredtek az összefogás szükségességének tudatára, itt is kijelentjük azonban, hogy jogos érdekeik védelménél Egyesületünket úgy, mint eddig, ezután is maguk mellett fogják találni.

Válasz az Erdészeti Lapok Krónikásának „Az igazság változó“ című cikkére.

„A Magyar Magántisztviselők október 1-i számában „Az erdő-törvény és az igazság“ című cikkünkre az Erdészeti Lapok október 15-i számában „Krónika“ rovathban válaszol, amire a következőket jegyezzük meg:

A Magyar Magántisztviselő a Keresztény Magántisztviselők Országos Szövetségének hivatalos közlönye. A Szövetségnek erdészeti szakosztálya van, melynek tagja ezidőszerint csak középfokú m. kir. Erdőgazdasági Szakiskolát végzett lehet, tehát ez a bizonyos „havonta megjelenő lap“ az erdészeti szakosztálynak is hivatalos lapja. A lapban megjelent közlemények nem „egyéni sugalmazások“, amit a mélyen tisztelt Krónikás előszeretettel ismétel, hanem a Keresztény Magántisztviselők Országos Szövetsége Erdészeti Szakosztályának álláspontjai abban a sziszifuszi küzdelemben, melyet a középfokú képesítésű erdészek vívnak a legegységesebb jogaiknak az új erdő-törvényben való elismertetéséért.

Küzdelmünkben már több alkalommal fordultunk az Országos Erdészeti Egyesülethez, illetve az Erdészeti Lapok révén az egész erdőmérnöki karhoz, de megértésre nem találtunk. Ezzel szemben megállapíthatjuk (lásd Erdészeti Lapok 1927. XII. számát), hogy a középfokú erdészeti szakoktatás megszüntetése az